

[Dohrmann]

trods alt stukket hovedet ned i hvepsereiden. Og hvad ser man så? Så ser man partifællerne, man ser formanden for trafikudvalget, hr. Otto Mørch, man ser formanden for finansudvalget. Hvad gør de? De gør, hvad de kan for at genere ministeren. Jeg ved godt, hvad specielt angår hr. Otto Mørch, at han går med en hjemmelig drøm om at blive trafikminister en skønne dag, og det var muligvis en af vejene til, at han kunne blive det, hvis han kunne få den nuværende minister smidt ud. Men selv om hr. Risgaard Knudsen ikke har fremvist nogle resultater endnu, tror jeg trods alt, at han er at foretrække fremfor hr. Otto Mørch. Det vil jeg godt sige ved denne lejlighed.

Jeg kan i hvert tilfælde love ministeren, med den lille smule, han tilsyneladende har lært af præsident Reagan – det er ikke meget endnu – at vi nok skal hjælpe ministeren til at lære mere. Det er simpelt hen vores forpligtelse. Den minister – uanset hvilket parti han kommer fra – som vil gøre noget for at få postforholdene bragt i orden, ham vil vi bakke op til hver en tid. Det er sikkert ikke noget, der sker fra i dag til i morgen, men ministeren skal bare vide, at hvis der er nogle enkelte medlemmer i den socialdemokratiske gruppe, som han ikke kan regne med, så er der 20 medlemmer i fremskridtspartiet, som vil bakke en god og fornuftig linje op.

Vi kommer i morgen med et forslag om, at postvæsenets monopol bliver ophævet. Det at have et monopol indebærer, at man lever op til et ansvar. Det ansvar mener vi er brudt, og derfor må vi have monoopolet ophævet.

Vi hilser ministerens lovforslag velkommen og vil gøre, hvad vi kan for at få klarlagt, hvem der har ansvaret for – og hvornår og hvor tit – at postvæsenet i dag er blevet til det, det er.

Margrete Auken (SF):

Hr. Dohrmann sagde i sin indledning, at postskandalen var udtryk for typisk dansk politik. Det er ikke lige det land, der er faldet mig ind, når jeg har tænkt over postvæsenet, det er nærmere Polen; og jeg skal senere vende tilbage til hvorfor.

SF har fra begyndelsen støttet planen om en kommissionsdomstol. Vi er i den situation, at rygter og beskyldninger svirrer os om ørerne, og jeg er overbevist om, at alle vil

være tjent med, at sagen undersøges til bunds. Er der hold i nogle beskyldninger, skal det naturligvis frem. Ingen af os kan mene, at det kan være rigtigt, at det at være offentligt ansat er ensbetydende med, at man skal få alt til at bryde sammen eller have en snabel nede i statskassen, hvor der bare kan suges fra. Alle de – og det er garanteret langt det store flertal – der har orden i deres ting, har samme krav på, at det nu kommer frem, hvordan det hænger sammen, så de kan blive fri for at blive mistænkeliggjort i ét væk, som de bliver nu.

Betingelsen for, at det kommer til at gå sådan, er naturligvis, at domstolens kommissorium er – eller måske bliver – så åbent, at alle implicerede inddrages. Det skal ikke være muligt for folk i toppen, heller ikke i regeringen, at holde egne handlinger uden for domstolens behandling. Blandt andet det vil vi være med til at sikre i udvalgsarbejdet. Jeg går ikke ud fra, at nogen – med anstændigheden i behold i hvert fald – kan have noget imod, at det bliver sådan.

Det er vigtigt at fastholde, at de problemer, vi står over for i postvæsenet i dag, har med fortiden at gøre, men det er lige så vigtigt at fastholde, at det også har at gøre med, hvordan man håndterer det i øjeblikket. Man kan ligesom forlænge skandalerne – og man gør det med stor effektivitet – sådan at det bare bliver værre og værre. Når alt går i kuk nu, hænger det nemlig sammen med den arrogance, som man omgås de mennesker med, der er ansat derinde – i et forsøg på at dække over, hvad der er sket tidligere – med disse utrolig brutale ordre, at nu skal det bare være sådan og sådan.

At tro, at man kan få et væsen som postvæsenet til at fungere ved afstumpet ordregivning, er nemlig præcis så naivt, som når visse folk – heldigvis ikke flertallet – i den sovjetiske ledelse tror, at man kan få orden i Polen ved at dekretre den. Det er jo sådan, at jo mere der dekretteres orden, jo mere går det i kuk nedad, for folk gør jo, som de vil. Det er også det, vi ser i postvæsenet i øjeblikket. Jo mere der hetzes, jo mere lader de det simpelt hen bryde sammen. Jeg tror i og for sig ikke med vilje, men det er ikke særlig inspirerende, når man koster rundt med på den måde, når der ikke bliver snakket med én, når man bare får besparelser og beskyldninger i hovedet i ét væk. Så